EUROPA-
KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 23.9.2021
COM(2021) 583 final

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET

Gennemførelse af forordningen om tekniske foranstaltninger (artikel 31 i forordning (EU) 2019/1241)

{SWD(2021) 268 final}

1. Indledning

Den 14. august 2019 trådte Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1241[1] (herefter "forordningen") i kraft. Den fastsætter EU's tekniske bevarelsesforanstaltninger, som regulerer, hvordan, hvor og hvornår der kan udøves fiskeri.

Formålet med disse tekniske foranstaltninger er at bidrage til opfyldelsen af den fælles fiskeripolitik (som defineret i forordning 1380/2013[2] (herefter "fiskeriforordningen")) og at bidrage til at opnå en god miljøtilstand som omhandlet i havstrategirammedirektivet[3] og de relevante bestemmelser i fugledirektivet[4] og habitatdirektivet[5]. Fiskeri på niveauet for det maksimale bæredygtige udbytte med passende tekniske foranstaltninger har til formål at øge udbyttet af de fiskebestande, som der fiskes efter, mens uønskede (bi-)fangster og indvirkninger på følsomme arter, enten gennem størrelsesselektivitet (undgåelse af ungfisk) eller artsselektivitet (undgåelse af visse arter), reduceres. Foranstaltningerne er centrale for effektivt at gennemføre EU's planer for udsmid og landingsforpligtelsen. Medlemsstaterne og aktørerne[6] bør prioritere at udvælge bedre fiskeredskaber og teknikker for at undgå og reducere uønskede fangster mest muligt.

Forordningen indførte resultatbaserede tilgange støttet af "regionalisering". Den opstillede de generelle regler, som finder anvendelse på alle EU-farvande, og fastsatte, at der skal vedtages tekniske foranstaltninger, som svarer til de regionsspecifikke forhold inden for fiskeri. Den resultatbaserede regionaliseringstilgang er udformet inden for rammerne af den fælles fiskeripolitik for at bringe fiskerne tættere på beslutningerne. Den giver også medlemsstaterne og fiskerisektoren et incitament til at spille en aktiv rolle i foranstaltningens udformning og gennemførelse.

---

[1] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1241 af 20. juni 2019 om bevarelse af fiskeressourcerne og beskyttelse af marine økosystemer ved hjælp af tekniske foranstaltninger, om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 2019/2006 og (EF) nr. 1224/2009 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1380/2013, (EU) 2016/1139, (EU) 2018/973, (EU) 2019/472 og (EU) 2019/1022 og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 894/97, (EF) nr. 850/98, (EF) nr. 2549/2000, (EF) nr. 254/2002, (EF) nr. 812/2004 og (EF) nr. 2187/2005 (EUT L 198 af 25.7.2019, s. 105).

[2]Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1380/2013 af 11. december 2013 om den fælles fiskeripolitik, ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1954/2003 og (EF) nr. 1224/2009 og ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 og (EF) nr. 639/2004 samt Rådets afgørelse 2004/585/EF.
EUT L 354 af 28.12.2013, s. 22.

[3] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/56/EF af 17. juni 2008 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets havmiljøpolitiske foranstaltninger (havstrategirammedirektivet) (EUT L 164 af 25.6.2008, s. 19).

4 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle (EUT L 20 af 26.1.2010, s. 7).

5 Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7).

[6] Som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 30, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1380/2013 af 11. december 2013 om den fælles fiskeripolitik, ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1954/2003 og (EF) nr. 1224/2009 og ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 og (EF) nr. 639/2004 samt Rådets afgørelse 2004/585/EF (EUT L 354 af 28.12.2013, s. 22).

I overensstemmelse med forordningens artikel 31, stk. 1, gennemgår denne rapport, hvordan forordningen i øjeblikket gennemføres. Denne første rapport havde frist den 31. december 2020, men blev udskudt på grund af covid-19-pandemien. Rapporten omfatter den senest tilgængelige videnskabelige rådgivning.

Denne rapport offentliggøres kun to år efter forordningens ikrafttræden. På grund af den korte tid, der er forløbet mellem vedtagelse, gennemførelse og overvågning, dataindsamling og videnskabelig og teknisk vurdering, har det ikke været muligt fuldt ud at vurdere, om målene i forordningen er opfyldt på regionalt plan eller på EU-plan. Denne rapport har derfor fokus på at analysere:

- de tidligere foranstaltningers virkninger
- den nuværende situation og
- de aktioner, der er planlagt i nær fremtid til forordningens gennemførelse.

Samtidig med at nærværende rapport opfylder mandatet i forordningens artikel 31, stk. 1, behandler den også det grundlag, hvorpå den fælles fiskeripolitik vil bidrage til "Handlingsplan for bevarelse af fiskeriressourcer og beskyttelse af de marine økosystemer" (herefter "handlingsplanen"), som bebudet i EU's biodiversitetsstrategi for 2030[7]. Det vil fremgå, på hvilke områder der er behov for en yderligere indsats.

2. Informationskilder

Rapporten er baseret på videnskabelige vurderinger og bidrag fra Den Videnskabelige, Tekniske og Økonomiske Komité for Fiskeri (herefter "STECF")[8] og Det Internationale Havundersøgelsesråd (herefter "ICES")[9]. Den tager fuldt ud hensyn til de modtagne synspunkter og holdninger fra 23 medlemsstater, 8 rådgivende råd[10] og 37 interessenter, der fremkom under en målrettet onlinehøring[11]. Der findes en detaljeret beskrivelse af de videnskabelige bidrag og resultaterne i det arbejdsdokument, der ledsager denne rapport.

[7] MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET, RÅDET, DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG OG REGIONSUDVALGET EU's biodiversitetsstrategi for 2030, Naturen skal bringes tilbage i vores liv. COM(2020) 380 final.

[8] https://stecf.jrc.ec.europa.eu/web/stecf/ewg2002.

[9] https://www.ices.dk/news-and-events/news-archive/news/Pages/InnovativeFishingGear.aspx.

[10] https://ec.europa.eu/fisheries/partners/advisory-councils_da.

[11] https://ec.europa.eu/info/consultations/targeted-stakeholder-consultation-technical-measures-regulation-fisheries_da.

3. Måling af fremskridt

Resultatbaseret forvaltning kombineret med interessenters og medlemsstaternes aktive deltagelse kræver, at resultaterne overvåges, måles og følges op med reviderede tekniske foranstaltninger, der er udviklet over tid. Tidligere foranstaltninger indeholdt ingen parametre for måling af virkningen og resultatet af de tekniske foranstaltningers gennemførelse[12]. Dette indebærer, at det ikke var muligt nærmere at fastlægge, hvordan de tekniske foranstaltninger havde bidraget til opfyldelsen af de ovennævnte mål.

Den seneste videnskabelige analyse foretaget af STECF[13] viser, at der har været en langsom og meget gradvis tendens til at fange en større andel af større fisk.-Selv om forsøgsmæssige undersøgelser har vist, at der kan opnås bedre selektivitet ved anvendelse af bestemte fiskeredskaber under kontrollerede forhold, har det vist sig at være vanskeligt at påvise direkte årsagssammenhænge mellem anvendelsen af bestemte forskrifter for fiskeredskaber, ændringer af de anvendte fiskeredskaber og fiskerflåders samlede størrelsesselektivitet. Der foreligger ikke detaljerede data i tilstrækkelig grad, som kan identificere sådanne sammenhænge. Det er endvidere opfattelsen, at driftsmæssige faktorer (valget, med hensyn til hvor og hvornår der fiskes, og nærmere detaljer om redskabsrigning), som ikke er underlagt forskriftsmæssige forpligtelser, tillige har stor indvirkning på selektivitet.

Med henblik på mere resultatbaserede tilgange til definitionen af målinger indeholder forordningen mål for tekniske foranstaltninger til at:

- reducere udsmid (især af følsomme arter)
- optimere udnyttelsesmønstrene
- bidrage til bedre fangster og
- sikre, at fiskeriets indvirkning på havbundens levesteder er i overensstemmelse med EU's miljølovgivning.

Behovet for forbedrede metoder til måling af selektivitet og virkningen heraf bliver stadig mere indlysende og presserende. Effektivitet kan alene vurderes ved synlige resultater: bedre beskyttelse af unge individer og gydepladser, mindre utilsigtede fangster af følsomme marine arter, lavere negative indvirkninger på miljøet og positive bidrag til miljølovgivningen. Sådanne målemetoder tjener to formål: i) den foreløbige evaluering af de potentielle resultater af de foranstaltninger, som er foreslået og udviklet, og ii) vurderingen af målingerne med hensyn til de resultater, som er opnået fra sådanne målinger.

[12] COM(2016) 134 final af 11.3.2016.
[13] STECF 20-02. (https://stecf.jrc.ec.europa.eu/web/stecf/ewg2002).

Selektiviteten bestemmes både af den type fiskeredskab, der anvendes, og af måden, hvorpå fartøjsførerne og fiskerne anvender det med hensyn til sted, sæson, tidspunktet på dagen, fart og andre driftsmæssige valg. Forbedret selektivitet afhænger ikke kun af, at lovgivningen anvendes til at ændre fiskeredskabers struktur, men også af, at lovgivningen anvendes til at skabe incitamenter for fiskerne til at anvende god praksis i deres betjening af redskaberne. Dette indebærer, at der er behov for forbedrede metoder til overvågning af selektiviteten ved mere nøjagtigt at måle de mængder af småfisk eller følsomme arter, der fanges. De gældende overvågningsmetoder afgav alene data, der var velegnet til STECF's evaluering af brede tendenser hos større fartøjskategoriers størrelsesselektivitet. Kommissionen vil i sin kommende handlingsplan overveje at anbefale yderligere foranstaltninger til medlemsstaterne til indsamling af de oplysninger, som er nødvendige for at denne politik virker.

4. Bidrag til opfyldelsen af EU's miljømål

Tekniske foranstaltninger skal endvidere bidrage til at opnå god miljøtilstand som fastsat i havstrategirammedirektivet. Foranstaltninger med henblik på bevarelsen af marine biologiske ressourcer inden for rammerne af den fælles fiskeripolitik, som endvidere bidrager til beskyttelse af havmiljøet, henhører under EU's enekompetence. Den fælles fiskeripolitik kræver sammenhæng med EU's miljølovgivning, og forordningen bygger på de deri fastlagte mål.

I medfør af havstrategirammedirektivet udvikles der kvantitative miljømål, men de fleste miljømål er stadig kvalitative, f.eks. "gunstig bevaringsstatus" som omhandlet i habitatdirektivets artikel 1, litra e), og artikel 2.

Tilbagemeldinger fra høringerne bekræfter, at der er brug for tid til at tilpasse sig forordningen (som konsoliderer og erstatter mere end 30 tidligere forordninger) og at overgå fra forskriftsmæssige regler til regionalt tilpassede foranstaltninger inden for rammerne af regionaliseringsprocessen. De fleste medlemsstater, de rådgivende råd, interessenterne og STECF bekræftede, at det er for tidligt at måle forordningens virkning. De fleste NGO'er er af den opfattelse, at forordningen ind til videre ikke har bidraget til opfyldelsen af målsætningerne og målene i forordningen og ikke har forhindret de negative miljømæssige virkninger af fiskeri. Disse interessenter har endvidere anbefalet en resultatbaseret tilgang her, der er yderligere tilpasset den europæiske grønne pagts ambitioner og EU's biodiversitetsstrategi for 2030.

Fiskeri lægger et voldsomt pres på økosystemer og følsomme arter og har indvirkning på havbundene. En nylig undersøgelse foretaget af Den Europæiske Revisionsret[14] konkluderede, at tabet af levesteder og marin mangfoldighed fortsat er en udfordring. Kommissionen er enig med Revisionsretten i, at der er behov for yderligere tiltag og betragter udviklingen af passende tekniske foranstaltninger i medfør af forordningen som værende afgørende for at opnå dette.

I denne rapport omfatter **følsomme arter** dem, som er beskyttet af EU-lovgivningen og internationale aftaler, der er bindende for EU, som f.eks. delfiner, marsvin, havfugle, hajer og

[14] Den Europæiske Revisionsret (2020). Havmiljø: EU-beskyttelsen spænder vidt, men stikker ikke dybt. Særberetning.

nogle fiske- og skildpaddearter, som er i umiddelbar fare for udryddelse. Mange store, langsomt voksende fisk og andre dyr er nu udryddet i store dele af deres tidligere udbredelsesområde og andre er alvorligt truet[15]. Fiskeri kan være en alvorlig trussel for disse arter, og i nogle tilfælde kan tekniske foranstaltninger hjælpe med at mindske denne trussel. Der er omfattende beviser for utilsigtede fangster af følgende arter. Eksempelvis kan havfugle blive fanget og drukne i langlinefiskeri eller i kystnet. Marsvin og delfiner kan også blive fanget i nettene og ligeledes i (flyde)trawlredskaber. Skildpadder fanges i net, og de kan også blive fanget af flydeliner, dybhavshajer fanges i langliner og net, store pelagiske hajer fanges i langlinefiskeri af tunfisk. Store unghajer og rokker fanges i bundtrawlredskaber på grund af deres store størrelse.

Nogle oplagte tilfælde, som er udryddelsestruede, er velkendte, men den generelle viden om utilsigtede fangster af følsomme arter er ikke tilstrækkelig til nøjagtigt at vurdere virkningen af sådanne fangster. STECF[16] identificerede faststående garn ved kysten (net og toggegarn) som havende den største og mest udbredte indvirkning på følsomme arter, gennemgik metoder til at reducere disse utilsigtede fangster og udpegede en lang række mulige foranstaltninger som f.eks. sæsonlukninger, anvendelse af akustiske alarmer og fugleskræmmende liner. Forordningen forbyder fortsat drivgarn og begrænser anvendelsen af andre redskabstyper med kendte negative indvirkninger på miljøet og bygger på de foranstaltninger, der tidligere var fastsat i den ophævede forordning om hvaler[17], herunder de overvågningsforpligtelser, der skulle supplere den mere omfattende dataindsamling under den tidligere dataindsamlingsramme[18] (hvor bifangstdata er en del af en langt større omfattende dataindsamling). Denne målrettede hvalovervågning har vist sig at være vanskelig, og det er tydeligt, at der er betænkeligheder hvad angår virkningen heraf[19]. Mængden af bifangster er stadig ukendt i vidt omfang.

Denne forordning fastsætter endvidere rammerne for gennemførelsen af handlingsplanen for reduktion af utilsigtet fangst af havfugle i fiskeredskaber[20] og giver medlemsstaterne mulighed for at vedtage foranstaltninger vedrørende deres farvande eller på regionalt plan som et middel til effektivt at bidrage til opfyldelsen af forordningens målsætning og mål.

Den 3. juli 2020 vedtog Kommissionen en gennemførelsesforordning om akustiske alarmer[21]. To regionale medlemsstatsgrupper arbejder på foranstaltninger til beskyttelse af den alvorligt truede almindelige marsvinebestand i Østersøen og den almindelige delfin i Biscayabugten på

[15] Eksempelvis Middelhavets munkesæl, Østersøens almindelige marsvin, Balearskråpe, sildehaj, havengel, djævlerokke, stor rokke og sommerfuglerokke.
[16] STECF 20-02, https://stecf.jrc.ec.europa.eu/web/stecf/ewg2002, s. 151 ff.
[17] Rådets forordning (EF) nr. 812/2004 af 26.4.2004 om foranstaltninger vedrørende utilsigtede fangster af hvaler ved fiskeri og om ændring af forordning (EF) nr. 88/98 (EUT L 150 af 30.4.2004, s. 12).
[18] https://datacollection.jrc.ec.europa.eu/.
[19] ICES. (2020). Bycatch of protected and potentially vulnerable marine vertebrates — review of national reports under Council Regulation (EC) No. 812/2004 and other information. Jf. rapport fra ICES' rådgivende udvalg, 2020. ICES Advice 2020, byc.en, https://doi.org/10.17895/ices.advice.7474.
[20] COM(2012) 0665 final.
[21] Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2020/967 af 3. juli 2020 om fastsættelse af detaljerede bestemmelser om signal- og konstruktionskarakteristika for akustiske alarmer, jf. del A i bilag XIII til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1241 om bevarelse af fiskeressourcerne og beskyttelse af marine økosystemer ved hjælp af tekniske foranstaltninger (EUT L 213 af 6.7.2020, s. 4).

grundlag af rådgivning fra ICES i maj 2020[22]. Nogle medlemsstater har anvendt muligheden i forordningen til at fastsætte nationale foranstaltninger som f.eks. øget overvågning eller bestemmelser om realtidslukninger.

Interessenter[23] pegede på mangler i de skadebegrænsende foranstaltninger, som er fastsat i forordningens artikel 11, stk. 4, og i listen over forbudte arter i bilag I. Interessenter udtrykte større bekymring over manglende handling og udvikling af yderligere foranstaltninger, herunder manglende overvågning[24], end over indholdet af forordningens nugældende bestemmelser. Medlemsstaterne udtrykte ikke større betænkeligheder ved bestemmelserne. En række medlemsstater anerkendte behovet for yderligere overvågning med henblik på forberedelsen af foranstaltninger.

For at støtte medlemsstaterne ved gennemførelsen af forordningen vil Kommissionen i sin handlingsplan opstille aktioner, som kan øge selektiviteten og reducere bifangsten af følsomme arter, med fokus på de arter, som er udryddelsestruede og har en ugunstig bevaringsstatus.

Fiskeri kan have en indvirkning på økosystemer og levesteder ud over fangsten af de arter, der fiskes efter, og følsomme arter. Omfanget af denne virkning afhænger af fiskeriintensiteten, levestederne, hvor der fiskes, og den pågældende målart. Den fælles fiskeripolitik har til formål at reducere sådanne virkninger så meget som muligt. Virkningerne varierer også alt efter redskabstype: Bundtrawling kan påvirke havbundens sedimenter, deres vertikale porøsitet og geokemiske indhold med reducering af levestedernes kompleksitet og ændringer i arternes sammensætning til følge. Langlinefiskeri (navnlig i fjernområderne) kan beskadige og brække koraller.

Forordningens artikel 12 har endvidere til formål at beskytte **følsomme levesteder** ved at angive de områder, hvor visse fiskeredskaber er forbudte. Dette kan ændres inden for rammerne af regionalisering i overensstemmelse med den i FFP-forordningens artikel 11, stk. 2 og 3, fastsatte procedure. Medlemsstaterne kan endvidere indføre lukkede områder eller andre bevarelsesforanstaltninger i overensstemmelse med forordningens artikel 15, stk. 2.

Der er allerede indført visse forbud mod fiskeredskaber for at beskytte følsomme levesteder som f.eks. anvendelsen af sprængstoffer, slagredskaber, fiskeri efter koral ved hjælp af grabber og skrabere samt anvendelsen af trawlredskab på mere end 800 meters dybde[25]. Der findes yderligere regler i Middelhavsforordningen[26], som forbyder fiskeri med mobile redskaber hen over havgræsenge, koralline naturtyper og kalkrødalgesamfund. Endvidere er anvendelsen af svampeskrabere, trukne redskaber og snurpenot forbudt i kystzonerne (særlige forhold og undtagelser kan gøre sig gældende). Der gælder endvidere begrænsninger for de

[22] https://www.ices.dk/sites/pub/Publication%20Reports/Advice/2020/Special_Requests/eu.2020.04.pdf.
[23] Baseret på de besvarelser, som er modtaget fra onlinehøringen. Jf. bilag I i det ledsagende arbejdsdokument.
[24] F.eks. lukket fjernsyn ("CCTV"), elektronisk fjernovervågning (REM)
[25] Artikel 8, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/2336 af 14. december 2016 om fastlæggelse af særlige betingelser for fiskeriet efter dybhavsbestande i det nordøstlige Atlanterhav og bestemmelser for fiskeriet i internationale farvande i det nordøstlige Atlanterhav og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2347/2002 (EUT L 354 af 23.12.2016, s. 1).
[26] Rådets forordning (EF) nr. 1967/2006 af 21. december 2006 om forvaltningsforanstaltninger til bæredygtig udnyttelse af fiskeressourcerne i Middelhavet, om ændring af forordning (EØF) nr. 2847/93 og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1626/94 (EUT L 409 af 30.12.2006, s. 11).

redskaber, der kan anvendes inden for fritidsfiskeriet i Middelhavet, hvor anvendelsen af trukne net, snurrevod, skrabere og faststående garn er forbudt.

Der pågår videnskabeligt arbejde med at kortlægge fordelingen af de forskellige typer af havbundslevesteder og fiskeriets indvirkning på eller over dem. Dette vil muliggøre en vurdering af de områder, hvor biodiversiteten er særligt udsat, og hvor der er det største behov for at træffe beskyttelsesforanstaltninger. STECF[27] har fremhævet alternative fiskeredskaber som potentielt kan reducere virkningerne på havbunden: trawlfiskeri med elektrisk strøm, semipelagisk trawldøre, benthos exit-paneler, trawlfiskeri med ruppen hævet, bundredskaber med bløde børster og elektriske skrabere til knivmuslinger.

Høringen tilvejebragte oplysninger om aktioner, som medlemsstaterne allerede har foretaget, eller som er under udvikling, og arbejdet i de løbende regionale grupper med at udvikle foranstaltninger til beskyttelse af levestederne, som supplement til de foranstaltninger medlemsstaterne har truffet individuelt til at overholde deres forpligtelser i henhold til EU's miljølovgivning.

I overensstemmelse med tilsagnet i EU's biodiversitetsstrategi for 2030 vil Kommissionen i sin handlingsplan udpege foranstaltninger til at begrænse anvendelsen af de fiskeredskaber, som er mest skadelige for biodiversiteten, herunder havbunden, og undersøge, hvordan gennemførelsen af foranstaltninger på fiskeriforvaltningsområdet navnlig i forbindelse med Natura 2000-områder og andre beskyttede havområder kan forbedres.

5. Videnskabelig forskning, innovation og pilotprojekter

Forordningen fremmer videnskabelig forskning og fiskerisektorens deltagelse i videnskabelige aktiviteter. Medlemsstaterne kan indrømmes undtagelser med hensyn til fiskeri med henblik på videnskabelig forskning, når de nødvendige betingelser i forordningens artikel 25, stk. 1, litra a)-f), er opfyldt. Siden forordningen trådte i kraft, har 17 medlemsstater underrettet Kommissionen om 67 fiskeriaktiviteter, der er udøvet til brug for videnskabelige undersøgelser. Der blev modtaget to ansøgninger om videnskabelig forskning, der involverede mere end seks kommercielle fartøjer, og som derfor var underlagt særlig kontrol. Kommissionen konkluderede efter rådgivning fra STECF[28], at deltagelsen i begge tilfælde ikke var behørigt videnskabeligt begrundet, hvilket krævede, at medlemsstaterne ændrede betingelserne for den videnskabelige forskning i overensstemmelse hermed.

Forordningens artikel 20 omfatter endvidere medlemsstaternes mulighed for ved hjælp af regionalisering at tillade anvendelsen af innovative fiskeredskaber. ICES har for at hjælpe denne proces på vej udarbejdet en vurdering af innovative redskaber. Selv om der kan fremlægges foreløbige konklusioner på dette grundlag[29], understregede både ICES og STECF

[27]Jf. s. 189 i STECF — Review of technical measures (part 1) (STECF-20-02). EUR 28359 EN, Den Europæiske Unions Publikationskontor, Luxembourg, 2020, ISBN 978-92-76-27161-1, doi:10.2760/734593, JRC123092.

[28]Kroatiens anmodning om videnskabelig fisketilladelse for mere end seks Volantina-fartøjer i farvandene vest for Istrien (2019), STECF 20-03, og Italiens anmodning om videnskabelig fisketilladelse for mere end seks fartøjer vedrørende brugen af landvod i italienske territorialfarvande (Italy request of scientific research on "SARDELLA" (*S. Pilchardus*) in Liguria (GSA 9)), STECF 20-02.

[29] https://www.ices.dk/news-and-events/news-archive/news/Pages/InnovativeFishingGear.aspx.

behovet for yderligere at udvikle vurderingen, navnlig ved at tage bedre hensyn til socioøkonomiske faktorer, som spiller en vigtig rolle i forhold til fiskerisektorens udbredelse af innovativt udstyr.

Selv om forordningens artikel 23 giver mulighed for at definere pilotprojekter, der udvikler et system til fuldstændig dokumentation af fangster og udsmid baseret på målbare målsætninger og mål, har ingen af de regionale grupper fremlagt fælles henstillinger til dette formål.

Forordningen kræver endvidere i punkt 2, bilag XIII, at medlemsstaterne tager de nødvendige skridt til at indsamle videnskabelige data om utilsigtede fangster af følsomme arter, hvilket endnu ikke er sket i tilstrækkelig grad.

I betragtning af at innovative teknikker kan bidrage til opfyldelsen af målsætningerne i den europæiske grønne pagt og EU's biodiversitetsstrategi for 2030, vil Kommissionen i sin handlingsplan fastlægge måder, hvorpå interessenter og medlemsstater kan udforske mulighederne i videst mulige omfang og drage nytte af alle de eksisterende muligheder.

6. Forordningens gennemførelse

Selv om det er for tidligt at foretage en omfattende vurdering af forordningens gennemførelse peger oplysninger på, at der opstod nogle bekymringer som følge af det nye regionsbestemte system og manglen på detaljerede definitioner. Der pågår et arbejde med at vejlede medlemsstaterne i deres gennemførelse og yderligere præcisering ved hjælp af regionaliseringstilgangen og den fremtidige gennemførelsesforordning.

Bortset fra den nationale gennemførelse er den vigtigste gennemførelsesmetode udviklingen af regionale gruppers fælles henstillinger med rådgivning fra interessenter, der fastsætter de nødvendige regionale tekniske foranstaltninger. I overensstemmelse med forordningens artikel 15, stk. 2, kan de foreslåede foranstaltninger i sådanne fælles henstillinger, når de er forenelige med de relevante målsætninger og forpligtelser, vedtages af Kommissionen i form af delegerede retsakter.

Det arbejde, som er udført ind til videre, giver et indtryk af processen og viser, at medlemsstaterne arbejder sammen om at supplere og tilpasse foranstaltninger til deres regionale behov. Det lykkedes dem som regel også at blive enige om foranstaltningerne relativt hurtigt, når sådanne foranstaltninger har til formål at finpudse reglerne i overensstemmelse med tidligere gældende forordninger. Medlemsstaternes samarbejde i regionaliseringen synes endvidere at være effektivt for så vidt angår fælles henstillinger, der har til formål at fastsætte undtagelser fra landingsforpligtelsen i FFP-forordningens artikel 15 og specifikke regionale flerårige planer. Imidlertid vækker det i forhold til hastigheds- og ambitionsniveauet bekymring, når det drejer sig om at udvikle og opnå enighed om fælles henstillinger om foranstaltninger, der har til formål at forbedre selektiviteten eller begrænse fiskeriaktiviteterne med henblik på at bidrage til EU's miljølovgivning. Forordningen kræver således, at medlemsstaterne[30] forelægger fælles henstillinger om yderligere skadebegrænsende foranstaltninger som følge af den videnskabelige dokumentation om

[30] Bilag XIII, punkt 3.

fiskeredskabers negative indvirkning på følsomme arter. Eksempelvis har medlemsstaterne indtil videre kun forelagt to fælles henstillinger om yderligere skadebegrænsende foranstaltninger som følge af den videnskabelige dokumentation om fiskeredskabers negative indvirkning på følsomme arter som krævet i forordningen.

Som fremhævet i den nylige meddelelse fra Kommissionen "Mod et mere bæredygtigt fiskeri i EU: status og retningslinjer for 2022"[31] har covid-19-udbruddet haft indvirkning på tidspunktet for og forberedelsen af nogle af de fælles henstillinger. Siden forordningen trådte i kraft, er der blevet foreslået 17 fælles henstillinger[32] af medlemsstaternes regionale grupper, hvoraf seks er blevet gennemført i lovgivningen ved hjælp af en delegeret retsakt fra Kommissionen. Andre afventer vedtagelse, bliver vurderet af STECF eller genbehandles for forbedringer set i lyset af den indhentede videnskabelige rådgivning. Med hensyn til de regionale forhold fremfører de fælles henstillinger en lang række foranstaltninger, behov og tilgange. Nogle har til formål at inddrage tekniske foranstaltninger i nye udsmidsplaner, andre omfatter alene tekniske foranstaltninger.

Forordningens artikel 7 forbyder aktiviteter med særligt skadende virkninger for miljøet, herunder pr. 1. juli 2021 fiskeri med redskaber, der anvender elektrisk strøm. ICES tilkendegav i maj 2020 på Nederlandenes anmodning, at der var adskillige positive virkninger for økosystemet og miljøet fra anvendelsen af disse redskaber, selv om der fortsat er nogle usikkerheder[33]. Nederlandene anlagde en sag ved Den Europæiske Unions Domstol med påstand om annullation af de bestemmelser i forordningen, som forbyder fiskeri med elektrisk strøm. Denne sag blev afvist af Domstolen den 15. april 2021[34]. Forordningen giver mulighed for og opfordrer til videnskabelige undersøgelser som et muligt middel til at tilvejebringe viden og danne grundlag for fremtidige vurderinger.

7. Konklusion

Forordningen fastsætter de nødvendige rammer for gennemførelse af den fælles fiskeripolitik og bidrager effektivt til EU's miljølovgivning ved direkte anvendelse, men primært ved at give medlemsstaterne de redskaber, som er nødvendige for at vedtage fiskeriforanstaltninger.

Der er imidlertid mangler ved gennemførelsen af forordningen for så vidt angår dens bidrag til beskyttelsen af følsomme arter og følsomme levesteder, idet nogle arter er tæt på udryddelse. Bestræbelserne på at overvåge fiskeris indvirkning på økosystemer kræver omfattende forbedringer. Forordningen giver medlemsstaterne de retlige instrumenter til at løse disse spørgsmål og supplere deres gennemførelse af EU's miljølovgivning med fiskeriforanstaltninger, der er vedtaget gennem regionalisering, og det påhviler dem nu at gøre dette. Selv om medlemsstaterne er begyndt at fremlægge fælles henstillinger, er der behov for at gøre mere. Interessenter bør endvidere tilskyndes til at deltage i denne proces.

[31]MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET Mod et mere bæredygtigt fiskeri i EU: status og retningslinjer for 2022. COM(2021) 279 final.

[32] Det endelige tal opdateres inden vedtagelsen.

[33]ICES, 2020. https://www.ices.dk/news-and-events/news-archive/news/Pages/PulseTrawlAdvice.aspx

[34] Dom af 15. april 2021, *Nederlandene mod Rådet og Parlamentet*, C-733/19, EU:C:2021:272.

Forskelligartetheden af de fælles henstillinger, som allerede er blevet forelagt, viser, at regionalisering er effektiv og velegnet til at indføre målrettede og skræddersyede tekniske foranstaltninger. Medlemsstaterne har vist, at det regionale samarbejde kan være hurtigt og virkningsfuldt. Imidlertid skal der ske forbedringer med hensyn til hastigheds- og ambitionsniveauet, når det drejer sig om at udvikle og opnå enighed om fælles henstillinger om foranstaltninger, der har til formål at forbedre selektiviteten eller at begrænse fiskeri med henblik på at bidrage til EU's miljølovgivning, og Kommissionen vil fortsætte med at yde al den nødvendige støtte og vejledning for at sikre, at der på passende vis tages hensyn til miljømålsætningerne i fælles henstillinger.

I betragtning af den europæiske grønne pagt og EU's biodiversitetsstrategi for 2030 vil Kommissionen supplere denne rapport om forordningens gennemførelse som led i handlingsplanen for at bevare fiskeriressourcerne og beskytte marine økosystemer med henblik på yderligere at forbedre forordningens gennemførelse og udnytte forbindelserne mellem fiskeri- og miljøpolitikken fuldt ud.